

Кога се тиче како живе приче Дејан Алексић

Писац Дејан Алексић у књизи „Кога се тиче како живе приче“ описује нам како приче настају. Састављена је из неколико необичних прича: прича која бежи, размажена прича... До сада сам читала приче о змајевима, вештицама. Никада се нисам сусрела са књигом где су главни јунаци приче, оне саме, и имају особине људи.

Уводна прича није задовољна са собом, желела је да буде прича о лепотици која спава сто година. Научила ме је да не можемо увек да добијемо оно што пожелимо, да будемо задовољни са оним што јесмо. Исте приче имају исте ликове, свака има змаја и витеза. Витезови су хркали и то је сметало и једној и другој причи. Заједнички су дошле до решења да замене јунаке, тако да једна има два витеза, а друга два змаја. Витезови су сметали један другом због хркања и договорили су се да причају приче. Не знам шта је било са она два змаја, да ли су и они сметали један другом, можда су бљували ватре, па су се уморили или су се спријатељили. Размислићу још мало, можда и ја напишем неку причу. Размажена прича осећа се нелагодно јер њен јунак вук добија буве. Посула га је прашком и вук је побегао. Схватила да јој вук недостаје и моли писца да га врати у причу. У наредној причи вук је несрећан јер схватила да је незналица. Мучила су га разна питања о природи. Бува га је саветовала да мора да научи да чита и он се вратио у књигу. Само читањем стичемо права знања. Ја не волим оне романтичне приче о принцезама које принц пољуби, па се венчају. Као мала волела сам да читам о другим народима, како они живе. Допала ми се прича о рупи која се налази у књизи. Кроз њу се вири да би се прочитала друга прича о краљу који је јео крофне. Куварица је вирила кроз рупу на креденцу и открила да је он крадљивац крофни. Краљ, увређен, тражио је да се рупа затвори. И тако је

Име и презиме, разред Миња Станковић 3/1
Име школе ОШ „НХ Синиша Николајевић”

настала прича о рупи. Интересантна ми је и прича о зиду и огласној табли. Огласна табла је на учтив начин објаснила зиду да не жели да га научи да чита. Било ју је срамота исписаних ружних речи на зиду. Сликара се сажалио на зид и осликао га. Те ружне речи су нестале и сви су се дивили зиду, али зид је и даље био несрећан јер није знао да чита. Спознала сам да није битно само лепо изгледати, већ је важно какви смо и шта знамо.

Прича о крају који није желео да буде: „И живели су скупа дуго и срећно” подсетила ме је да и ја напишем крај. Не знам шта да ставим, можда да препоручим да још неко прочита ову књигу и да добије идеју како прича може да се заврши.